LIBRIS | We know books

Titlu original (ro.): Oglinda cu două fețe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOINES, ANNA
Oglinda cu două fețe/ Anna Moines
București: Editura și Tipografia Alcris, 2023.
ISBN 978-606-736-559-7
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC "

ANNA MOINES

Oglinda cu două fețe

Editura și Tipografia
ALCRIS

LIBRIS We know books

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din colecția "ROMANTIC":

1148	Margaret Way	-Lebăda albă
1149	Mary Irwin	-În noaptea africană
1150	Kate Walker	Tinerețe ratată?
1151	Annabel Jones	-Fotomodel de conjunctură
1152	Ann Josephson	-Întoarcerea acasă
1153	Anna Moines	-Greșelile nu iartă
1154	Linda Miller	-Sirena cu ochii de aur
1155	Ann Hurley	-Motelul îndrăgostiților
1156	Anna Moines	-Speranta nu moare niciodată
1157	Donna Baker	-Femeia din umbră
1158	Anna Moines	-Mărturisire mută
1159	Esther Wyndham	-Trandafirul albastru
1160	Marie Moron	-Destinul unei prințese
1161	Sherry Lewis	-Nu-mi trimite flori
1162	Mary Morgan	-Ținutul vrăjit
1163	Debbie Macomber	-Stephanie
1164	Anna Moines	-Iubind a doua oară
1165	Amanda Roy	-Adevărul
1166	Anna Moines	-Iubitul devenit prieten
1167	Penny McCusker	-Fericiți pentru totdeauna
1168	Deb Stover	-Jocul cu focul
1169	Charlotte Hughes	-Din surpriză în surpriză
1170	Kerry Allyne	-Sub cerurile din Wimmera
1171	Linda Miller	-Un zâmbet cuceritor

Capitolul 1

Daria nu dorea să-i fie remarcate lacrimile ce-i curgeau parcă fără oprire pe fața netedă ce fusese nu cu mult timp în urmă una ce nu putea trece neobservată și neadmirată-i frumusețea desăvârșită. Acum parcă trecuse tăvălugul peste ea, pierindu-i aproape tot ce o făcuse atractivă.

– Te rog, nu mă părăsi Radule. Am greșit oare cu ceva de-mi faci asta? întrebă ea bărbatul cu figură de june prim ce intrase în marea sufragerie căutând ceva.

Nu-i răspunse și scotocind prin câteva sertare ale unei vitrine de epocă, întrebă puțin răstit: Unde ai pus actele comune? Nu mai găsesc nimic în casa asta prea mare. Am nevoie de ele.

– Pentru ce! se miră ea. Doar nu vrei să le ascunzi să

LIBRIS We know books

nu le mai găsim?

Știa de ce făcuse această remarcă, știindu-i dezordinea în care se scălda.

– Sunt în sertarul din stânga, acolo în colț. spuse și întinse o mână indicându-i unde să caute. De câțiva ani sunt acolo, dar pe tine nu te-au interesat niciodată.

– Acum mă interesează și dacă vrei să știi, am să le folosesc pentru a intenta acțiune de divorț. Nu te mai vreau lângă mine și...

– Ai să-mi reproșezi ceva! Nu am făcut totul pentru tine? Fac mâncare, spăl, calc, fac curățenie și...

– Nimic pentru tine. Nu vezi cum arăți? Parcă ai trecut de patruzeci de ani și nici nu ai încă douăzeci și cinci. Ți-a pierit acea prospețime, acea înfățișare plăcută care m-au cucerit în primii ani. Toate astea sunt de domeniul trecutului și capacul a fost pus pe lipsa ta pentru sex și neparticiparea afectivă la el atunci când se mai întâmplă din când în când.

– Dar am vrut să te simți bine, să arăți bine, să fii fericit. Tot timpul m-am gândit la asta și la tine.

El cotrobăia prin sertare fără a-i răspunde, și după ce găsi părăsi grăbit livingul.

Daria ar fi vrut să se ducă după el să-l implore să nu o părăsească, să se gândească și la ea, dar acesta nu o făcu.

După câteva minute reapăru cu o geantă de voiaj în

care strânsese câteva lucruri și privind-o îi spuse tăios: Am să vin să-mi iau restul lucrurilor mai târziu și altceva nu vreau de aici. Este casa în care m-am simțit doar puțin fericit, apoi aceasta s-a stins de parcă nici nu am trăit-o.

– Nu se poate să spui așa ceva! Nu am făcut totul pentru tine? Nu-mi vine să cred că am greșit cu ceva.

– Ai greșit cu faptul că având inelul pe deget te-ai îndepărtat de rolul de femeie care place, care face totul să fie privită, admirată, dorită, așa cum face de ceva timp Alexia.

– Cum, secretara noastră! zise ea privindu-l nedumerită.

– Da, ea. Este ca o zvârlugă atât în purtare cât mai ales în pat, spre deosebire de tine care...

– Gata, am înțeles și nu trebuie să mai continui. Îmi dau seama ce reprezint pentru tine.

– Și ai luptat să ajungi aici, nu se lăsă el.

– Da, faptul că te-am slugărit, făcând totul pentru tine și nimic pentru mine. Privește aceste lacrimi pe care m-am tot străduit să nu le observi, pentru că deși au izbucnit datorită suferinței mele să nu te pierd, acum îmi dau seama că sunt pentru mine care m-am dovedit prea cucerită să te servesc cu dragostea în care mi-am pus tot sufletul și m-am neglijat total. Totul s-a datorat prea marei mele obediențe pentru a te face fericit.

LIBRIS We know books

***

Daria privea listele și după câteva zeci de secunde își ridică repede mâinile în sus de câteva ori. Se întoarse gândindu-se la dragii ei părinți care-i așteptau telefonul, când se izbi puternic de cineva, dezechilibrându-se. Se simți prinsă de două brațe puternice și scăpând un anemic „Mă scuzați" nu privi cine o ajutase încercând să se desprindă.

– Și dacă nu-ți dau drumul ce-ai spune? auzi ea un glas plăcut ce o făcu să-și ridice privirea.

I se înfățișă o figură ce niciun artist hollywoodian nu ar putea-o egala și renunță să-și ducă impulsul până la sfârșit.

– Dacă-ți dau drumul ai să poți sta pe picioarele tale?

– C...c...cred că da, abia putu îngăima de emoție. Bucuria era prea mare.

– Unde ești?

– A șasea, reuși să articuleze fără a se bâlbâi.

Îl văzu că se uită pe afișaj.

– Daria Moise, îl auzi, ai o notă ce mă sperie. Eu nici nu visam la o astfel de notă acum patru ani când am

intrat, dar uite că am ajuns la final aproape.

– Și ce căutați aici! Doar nu...

– Nu, nici să nu vă treacă prin minte. Nu agăț tinere astfel, dar cunoștință pot face. Sunt Radu Petrescu.

– Din anul cinci, spuse ea repede. Despre mine ai aflat cum mă cheamă. Acum vreau să-mi anunț părinții de reușită. De fapt ei mi-au spus că nu-și fac griji, dar eu nu am putut să nu o fac.

Se desprinse, apoi deschizându-și gentuța de umăr scoase telefonul și în timp ce formă numărul părinților era privită de Radu.

Acesta era încântat de o asemenea frumusețe. O brunetă cu păr lung puțin creț și ochi verzi, îl copleși, deși multe colege îi doriseră prietenia.

– Am reușit mami, a șasea, spuse ea cu ochii sclipindu-i de fericire.

Asculta ce i se spunea și nici nu îndrăznea să se uite la cel ce o însoțea. Încercă pe cât mai mult posibil să nu se dea de gol că nu ar vrea să-l părăsească.

– Așa voi face mami, răspunse ea într-un târziu, apoi închise. Mă scuzați, dar...

– Ca un copil ascultător. Eu nu am făcut așa ceva și am ajuns acasă aproape de miezul nopții, de se îngrijoraseră ai mei.

– Băieții sunt duri, stăpâni pe ei, pe când noi suntem

LIBRIS We know books

mai altfel.

– Bine, bine, îmi însușesc critica și ai dreptate, dar să știi că nu toate fetele sunt ca tine. Am întâlnit altele mai nepăsătoare decât mine în această relație cu părinții. Acum dacă îmi permiți, aș vrea să te invit la o cofetărie sau o cafenea.

Deși ar fi vrut, nu voia să arate că își dorea și-i spuse: Mulțumesc, dar am de făcut cumpărături pentru acasă. Mama m-a rugat să le fac pentru că ea nu știe dacă o poate face. Îmi pare rău, zise, lăsând portița deschisă pentru altă dată.

– Atunci, măcar să te însoțesc la cumpărături. Mi-aș dori să fac aceasta.

– Nu se poate. Oricum cumpărăturile le fac din cartier.

Radu mai încercă, dar nu reuși decât să-și noteze numărul ei de telefon.

– Daria, ți-ai văzut visul cu ochii, dar eram așa de convins de reușita ta încât nu mi-am făcut nicio problemă, zise Tică, tatăl ei.

– Păi, cu așa îndrumători nici nu se putea, replică tânăra. Și tu și mama m-ați îndrumat cu dăruire și ați făcut-o din toată inima. Nu știu câți au norocul ăsta.

– Da, dar și tu ți-ai dat tot interesul. Noi am dorit, dar dacă tu nu doreai se ducea totul de râpă.

– Adevărul este că am fost atrasă de această, sper eu, viitoare meserie, de voi, care ați știut cum să-mi spuneți ca să o îndrăgesc.

– Acum poate am gândit puțin egoist având în minte firma noastră care o voiam continuată de tine.

Daria era fericită că ei așa o vedeau și își dăduse toată silința la școală să nu-i dezamăgească, lucru ce-i reuși din plin.

Mâncau în marea sufragerie din vila ce o dețineau în cartierul televiziunii, de care erau foarte mândri.

O cumpăraseră cu șase ani în urmă, când ea era încă la școala generală din cadrul Colegiului Caragiale, de care erau foarte mândri.

Vila o cumpăraseră de la un bătrân avocat și nu se știe prin ce minune scăpase să nu-i fie naționalizată. Acesta nu mai avea pe nimeni din familie și o vându cu rugămintea de a i se găsi o casă la țară care să-i fie refăcută după cerințe și să-i asigure pe cineva care să aibă grijă de el pe toată durata vieții, iar el să primească lunar cinci mii de dolari, urmând a le lăsa prin testament lor casa de la țară după moartea lui.

Daria îl cunoscuse pe avocatul Nicu Apostolescu când cumpăraseră casa în 2000 și ea avea șapte ani, iar el opt-

LIBRIS We know books

zeci.

De atunci îl vizita aproape lunar împreună cu părinții și devenise ca un copil al vârstnicului avocat.

– Ce vei face în continuare Daria? o întrebă mama.

– Deocamdată nu știu, dar sigur am să merg la Nicu. Vreau să-l văd să-i spun ce am făcut. Mi-a spus că are încredere în mine și știe că nu am să-l dezamăgesc niciodată.

– Eu zic că ar fi bine să-ți iei carnet de conducere, apoi ai să-l vezi de câte ori vrei. Și așa dragul de el, deși a trecut de nouăzeci de ani te așteptă de fiecare dată ca un veritabil bunic.

După o lună de zile Daria avea deja carnetul de conducere și zilnic ieșea cu tatăl ei la condus în afara orașului. Voia să o obișnuiască, să nu-i fie frică de mașină și să-i testeze reflexele.

Au plecat cu toții spre Ghermănești, unde aproape de lac bătrânul avocat își avea casa ce-l încânta mai mult decât vila din Dorobanți.

Daria conducea puternica mașină a tatălui, fiind lipsită de tracul obișnuit al începătorilor.

Au ajuns la Ghermănești puțin după ce dogoarea soarelui încetase și pătrunzând în curte l-au găsit pe avocat discutând cu Elvira numai ei știau ce.

Nicu se ridică să-i întâmpine și după îmbrățișări se lăsă cuprins de talie de Nuți, mama Dariei.

– Ți-am simțit prezența în apropierea mea pe toată durata examenelor, zise tânăra. Asta mi-a insuflat curaj și stăpânire de sine.

– Nu-mi făceam probleme, știam că ești pregătită, dar examenele sunt examene, așa că...

– Te iubesc pentru curajul pe care mi-l dai și sper să te am alături de mine mulți ani.

– Mi-aș dori Daria și deși sunt de mult timp pe panta descendentă a vieții, sper să mă mai bucur de voi și în special de tine care reprezinți copilul pe care mi l-am dorit și pe care din păcate nu l-am avut.

– Dacă nu ai vrut să te însori, nu se lăsă ea.

– Am trăit într-o perioadă istorică grea cu război, apoi venirea comuniștilor cu prigoana împotriva intelectualilor. Urau tot ce gândea. Dacă un porc ar fi gândit, era tocmai bun pentru a face închisoare. Asta-i viața scumpa mea. Mă bucur că ai mei au putut salva vila, dar au trebuit să facă unele compromisuri cu care eu nu am fost de acord, dar ei au văzut mai bine decât mine pecinginea ce se întindea peste țară. Știu că nu le-a fost ușor, dar nu au găsit altă metodă de a se salva și de a salva ceva din agoniseala lor.

LIBRIS We know books

– De care ne bucurăm noi acum, interveni mama.

– Da, Nuți, zise avocatul. Dacă le era naționalizată cine știe pe ce mâini încăpea și mai bine să nu ne gândim. Deci, continuă el, am în față un demn urmaș al familiei Moise. Asta le face lor cinste, mă bucură pe mine și te încântă pe tine.

Elvira, adu te rog niște vin de la beci pentru draga mea familie și gogoșile tale care au să mă omoare într-o zi.

***

La despărțire, care s-a făcut la îngemănarea dintre zi și seară, Daria i-a promis că va veni să-l vadă săptămânal, lipsind doar atunci când va fi oprită de cauze majore.

– Te aștept copila mea cu dragoste părintească, dar să nu-ți neglijezi unele plăceri din cauza mea și fi sigură că nu am să mă supăr.

Daria s-a ținut de cuvânt mai bine de două luni, dar când află că s-a internat, în mai puțin de două ore era la căpătâiul lui.

– Bunicule, așa-i spunea de mai mult timp, m-ai speriat.

– Mica mea motată, spuse el foarte greu, am o vârstă

și pentru noi o zi nu este o zi, ci doar o mică părticică a ei. Aș vrea să mai pot avea ceva putere, dar din păcate aceasta scade cu fiecare zi trecută și doar când te văd mai prind ceva tărie. Am trăit aproape un secol și pot spune cu mândrie că nu degeaba. Am ajutat pe cât am putut, nu am făcut intenționat rău și lucrul ce m-a făcut să regret că nu sunt mai tânăr, este că v-am cunoscut prea târziu pe voi trei, niște prieteni adevărați, de fapt singurii neinteresați, și de aceia vă iubesc așa mult.

– Te iubesc bunule și așa am să fac mereu, iar „după", care va veni că vrem sau nu vrem, am să-mi amintesc cu drag clipele petrecute împreună și îți promit ca primului meu băiat am să-i dau prenumele tău, iar dacă este fată unul care derivă de la el.

– Așa și tata mi-a dat numele bunicului, tatăl lui și l-am purtat cu mândrie, cinstindu-l totodată.

Apariția doctorului i-a oprit confesiunea și înainte de a părăsi spitalul a vorbit cu acesta.

– Nu are nimic îngrijorător la vreun organ, dar vârsta își spune cuvântul, așa că nu pot spune cât vă mai puteți bucura de prezența pământeană a lui. Am vorbit cu dânsul, am aflat de familia lui adoptivă și cât de mult își iubește nepoata.

– A fost, este și va rămâne în memoria noastră ca un om deosebit. Mulțumesc pentru că aveți grijă de el, iar eu